

ואם כן, מדוע חזרו רב ושמואל ונחלקו גם במשנתינו?

ומשנינן: **צריכא!** כלומר, יש חידוש בכל אחת מהמחלוקות.

דאי איתמר בהויא, אם היתה המחלוקת נאמרת רק לגבי המדיר את אשתו מתשמיש,

הוה אמינא רק **בהויא קאמר רב** שהנודר סתם יוציא לאלתר, **משום דלא אפשר לקיים תשמיש בפרנס, אבל בהא** [במדיר ממזונות] **דאפשר לזון בפרנס, אימא מודה ליה לשמואל**, ובכל מקרה ימתין שלשים יום.

ואי אתמר בהא, אם היתה המחלוקת נאמרת רק לגבי המדיר את אשתו ממזונות,

הוה אמינא רק **בהא קאמר שמואל** שבכל מקרה ימתין שלשים יום, **משום דאפשר בפרנס, אבל בהויא** [במדיר מתשמיש] שאין לקיימו על ידי פרנס, **אימא מודה ליה לרב**, ויוציא לאלתר.

לכך **צריכא** לשנות את שתי המחלוקות⁽³⁶⁾.

תנן במשנתנו: **"המדיר את אשתו שלא תטעום אחד מכל הפירות, יוציא ויתן כתובה"**.

סברה הגמרא, שמדובר כשאמר הבעל "קונם הנאת תשמישך עלי לעולם, אם תאכלי אחד מכל הפירות"⁽³⁷⁾.

ויש להקשות: מדוע עליו להוציאה מיד, תאכל את אותו פרי, ותאסר בתשמיש, וימתין שבוע לבית הלל, או שבועיים לבית שמאי, ואז יוציאנה?

בשלמא לדעת רב הנוכרת לעיל, שהיכן שלא פירש עליו להוציא מיד, אפשר לומר: **כאן** [במשנתנו] מדובר בנודר **סתם**, ולא פירש לשבוע או לשבועיים, ולכן יוציא מיד.

וכאן [מחלוקת בית שמאי ובית הלל, היא] **במפרש**. כדלעיל.

אלא לדעת שמואל, שבין כך ובין כך ימתין שבוע או שבועיים, **קשיא**, מדוע הכא עליו לגרשה מיד?

ומשנינן: **הכא במאי עסקינן, כגון שנדרה**

37. והוא הדין אם נדר הנאת תשמישו עליה אם תאכל את כל הפירות שבעולם, אף על פי שבעלמא אם נדר מכל הפירות שבעולם לא חל הנדר כלל, כיון שזהו דבר שאי אפשר לעמוד בו, מכל מקום אם תלה איסור פירות שבעולם בתשמיש, חל הנדר. כיון שיכולה לאכול ולהאסר בתשמיש.

אלא נקטה המשנה "אחד מכל הפירות", לחדש שאפילו אם אסר את אשתו במין אחד בלבד בכל זאת חייב לגרשה. כיון שאינה יכולה לסבול זאת אפילו יום אחד. על פי התוספות.

36. התוספות הביאו צריכותא נוספת: אם היינו כותבים רק את המחלוקת גבי תשמיש, הוה אמינא, דוקא שם נחלק שמואל וסובר שבכל מקרה לא יוציא מיד שמא ימצא פתח לנדרו, כיון שיש צער לשניהם, ויותר מצוי שיחפש הבעל פתח לנדרו, אבל במדיר ממזונות יוציא מיד.

ואם היינו כותבים רק את המחלוקת גבי מזונות — הוה אמינא, דוקא שם נחלק רב, כיון שאין סיבה שיחפש הבעל פתח לנדרו, כיון שאינו מצטער ממנו, אבל במדיר מתשמיש אימא מודה לשמואל. לכך נצרכו שתי המחלוקות.